

[Kai Moltke.]

forpligtelser har vi ifølge den ensidige danske deklaration, som der henvises til i den pågældende erklæring? For i selve erklæringen står der jo ingenting, heller ikke noget om opsigelsesfristen. Men det ville altså være rart at vide. Er vi bundet for tid og evighed til denne ensidige deklaration som et led i noget, som stormagterne tidligere havde skrevet under på?

Så til spørgsmålet om Vietnam. Jeg må sige, at ingen af de foreslåede dagsordener på nogen måde tilfredsstillende mig, fordi folketingets stillingtagen på et tidspunkt, hvor Vietnamkrigen eskalerer, nærmest har udviklet sig i modsat retning. Det hænger sammen med visse former for forhandlings-teknik osv. osv., men jeg efterlyste her fra talerstolen, om regeringen på et tidspunkt, hvor Vietcong behersker størstedelen af Sydvietnam, overhovedet ikke har nogen mening om, hvorvidt Vietcong skal være forhandlingspartner eller ej, og det gør den af de tre partier foreslåede dagsorden jo ikke med blot en stavelse eller et komma opmærksom på.

Endvidere er jeg skeptisk over for telegrammer og erklæringer, som nu indtræffer, og som bliver brugt som trumf. Udenrigsministeren var så uheldig, at han blev nødt til at stryge et ord i sin redegørelse. Der var i går kommet et telegram fra Washington om, at det kun var områderne umiddelbart nord for den demilitariserede zone, som fortsat ville blive bombarderet. Nå ja, i dag fik vi så meddelelsen, om at der bombedes 300 km nord derfor, og derfor måtte ordet „umiddelbart“ stryges. Nu siger man, at Hanoi har accepteret forhandlinger, men Hanoi har accepteret forhandlinger om indstilling af bombardementerne, og det er disses omfang, der er det foreløbige og indledende punkt, og intet menneske i denne sal aner noget som helst om den virkelige ordlyd, om de virkelige betingelser. Jeg må sige, at disse kortfattede telegrammer, som kun bringer forlydender, og som ikke har ordlyden af Hanois svar, meget let bringer os i den situation, at man bliver nødt til at korrigere det i morgen, som man siger i dag, ligesom det, man troede var rigtigt i går, måtte rettes i dag.

I og for sig siger hr. Gert Petersens dagsordensforslag jo ikke noget urigtigt. Man

citerer regeringserklæringen, og første afsnit af det er så at sige en tillidserklæring til udenrigsministerens erklæring, og det kan udenrigsministeren selvfølgelig kun være tilfreds med. Betænkelighederne opstår ved næste punkt, hvor man med dyb bekymring ser på, at store dele af Nordvietnam fortsat er genstand for omfattende amerikanske bombardementer. På dette område har jeg absolut ikke nogen som helst tvivl efter de telegrammer og de kendsgerninger, som foreligger. Men har vi efterhånden ikke brugt ordet „bekymring“ så mange gange i denne sal, at der godt kunne gives udtryk for lidt mere end bekymring fra folketingets side? Havde der endda stået „protesterer imod, at man fortsætter bombardementerne“, nå ja, så havde det dog været et fremskridt men dette er jo faktisk et tilbageskridt i sammenligning med andre formuleringer, som den tidligere udenrigsminister selv er gået med til i denne sal, og derfor kan jeg ikke se, at vi står over for noget væsentligt fremskridt her.

At man opfordrer regeringen til at gøre det klart for USA, at bombestoppet efter dansk opfattelse bør omfatte hele Nordvietnam, ja, det tror jeg var noget, som folketinget efter en debat, vi havde i marts 1966, også enedes om, og i og for sig samler jeg ikke på gang på gang at stemme for gentagelse af noget, som allerede tidligere er sagt og sagt ganske uden virkning.

Dertil har jeg visse erfaringer med den hidtil førte amerikanske politik. Vi havde først episoden, hvor Nordvietnam for første gang blev impliceret, episoden i Tonkinbugten. Jeg vil minde medlemmerne om den tvivl, der er sæt, også af dem, som har været med i den eskadre, der her var tale om, i Tonkinbugten. Det kommer så lang tid efter, og jeg mindes, at jeg som medlem af delegationen til De Forenede Nationer i februar 1965 i næsten en uge havde læst, at Kosygin havde begivet sig til Hanoi for at skabe et forhandlingsklima, som skulle kunne gøre realistiske forhandlinger mulige. Og hvad var følgen? Følgen var, at netop i de dage, hvor Kosygin befandt sig i Hanoi, havde vi provokationen med, at forhandlingerne mellem Moskva og Hanoi fik et helt andet indhold, for vi fik netop under dette besøg de første amerikanske bombardementer. Se, når man har sådanne erfaringer, så